

GYÜMÖLCSÖZŐBBEN TUDOM VÉGEZNI A MUNKÁMAT

— ha, amikor megyek a betegekhez, nem viszem magammal megoldatlan problémáimat, gondjaimat, terheit, nehogy én kezdjek el panaszkodni nekik, hanem inkább rájuk tudjak jobban figyelni

— ha elfogadom azt, amit mondanak a betegek, és azt kutatom, miért érzik ezt (például, ha ezt hallom: „Talán jobb lenne már nekem meghalnom!”, akkor nem ezt válaszolom: „Ugyan, ne gondoljon már ilyen butaságra!”, hanem inkább ilyesmit: „Úgy érzi, nagyon sokat szenvedett már.” vagy: „Úgy érzi nagyon belefáradt ebbe a sok szenvedésbe.”)

— ha, amikor eddig általam nem látogatott beteghez megyek, előtte megkérdezem a nővéreket, mi az, amire szokott panaszkodni, mi az, amit nem jó szóba hozni, mert sírni kezd, vagy nagyon felzaklatom vele

— ha mindig visszajelek a nővéreknek, hogy kinél voltam és hogyan sikerült a beszélgetés (nem azt, hogy miről beszélgettünk)

— ha csak akkor ültetem fel, itatom, etetem a beteget, ha biztos, hogy szabad (inkább kérdezzem meg előtte udvariasan a nővért)

— ha inkább kétszer köszönök az osztályon lévő nővérnek, orvosnak, mint egyszer sem

— ha csak akkor beszélek vallásos dolgokról a beteggel, ha biztos, hogy igényli, jó néven veszi, vagy legalább megengedi

— ha csak akkor használok vallásos jelképet, tettet (kereszttrajzolás, áldás, hamvazás stb...), ha biztos, hogy a beteg is igényli, neki is ugyanazt jelenti, mint nekem

— ha nem megtéríteni akarom, hanem megérteni a beteget

— ha felerősítve visszajelek az ápoló-gyógyító személyzetnek, amikor valami dicséretet mond róluk a beteg

— ha nem hiszem el elsőre a beteg panaszát (nem cserélték ki a pelenkát, ellopták a fogsoromat, megették az enniválómat a hűtőből, nem jönnek látogatóba a gyerekeim), hanem előtte megpróbálok nagyon óvatosan utána járni

— ha nem kritizálok együtt a beteggel a nővérek vagy orvosok munkáját, csak megpróbálok megérteni, miért mondja ezt

— ha a beteg esetleges kérését inkább túl udvariasan adom tovább a nővérnek, mint nyersen, felháborodva (pl. „Ne haragudjon, ha majd arra jár, nézzen be hozzá, legyen szíves, mert...”)

— ha nem mesélem el másoknak, hogy kinél jártam, és mi a betegsége

— ha nem faggatom a nővéreket, hogy „mondja már, annak meg ott, mi a baja?”

— ha a beszélgetéseimben kevesebb kérdést használok

— ha sokat imádkozom a betegekért